

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

WERSJA OSTATECZNA
A6-0469/2006

20.12.2006

ZALECENIE

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, umowy zmieniającej Umowę o Partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r.
(6987/2006 – C6-0124/2006 – 2005/0071(AVC))

Komisja Rozwoju

Sprawozdawca: José Ribeiro e Castro

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
większość oddanych głosów
- **I Procedura współpracy (pierwsze czytanie)
większość oddanych głosów
- **II Procedura współpracy (drugie czytanie)
*większość oddanych głosów by zatwierdzić wspólne stanowisko
większość głosów ogólnej liczby posłów do PE by odrzucić lub
wprowadzić poprawki do wspólnego stanowiska*
- *** Procedura zgody
*większość głosów ogólnej liczby posłów do PE, za wyjątkiem
przypadków ujętych w art. 105, 107, 161 i 300 Traktatu WE oraz w
art. 7 Traktatu UE*
- ***I Procedura współdecyzji (pierwsze czytanie)
większość oddanych głosów
- ***II Procedura współdecyzji (drugie czytanie)
*większość oddanych głosów by zatwierdzić wspólne stanowisko
wymagana większość głosów ogólnej liczby posłów do PE by
odrzucić lub wprowadzić poprawki do wspólnego stanowiska*
- ***III Procedura współdecyzji (trzecie czytanie)
większość oddanych głosów by zatwierdzić wspólny projekt

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	5
UZASADNIENIE	6
OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH	12
PROCEDURA	15

PROJEKT REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, umowy zmieniającej Umowę o Partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r.

(6987/2006 – C6-0124/2006 – 2005/0071(AVC))

(Procedura zgody)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady(6987/2006)¹,
 - uwzględniając wniosek dotyczący zmiany Umowy o Partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r.
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 300 ust. 3 akapit drugi, w związku z art. 310 Traktatu WE (C6-0124/2006),
 - uwzględniając art. 75 oraz art. 83 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0469/2006),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz rządów i parlamentom państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku.

¹ Dotychczas nieopublikowany w Dzienniku Urzędowym.

UZASADNIENIE

Negocjacje mające na celu rewizję umowy z Kotonu sfinalizowane zostały pod wspólną prezydencją Luksemburga i Republiki Zielonego Przylądka w dniu 23 lutego 2005 r. w Brukseli, a traktat zmieniający został oficjalnie podpisany w dniu 25 czerwca 2005 r. w Luksemburgu.

Była to pierwsza z dokonywanych co pięć lat rewizji przewidzianych w art. 95 umowy z Kotonu. Umowa z Kotonu zawarte zostało na okres 20 lat, poczynając od marca 2000 r. do lutego 2020 r.

Rewizja wpisuje się w pełni w ciągłość dorobku prawnego Lomé-Kotonu, wnosząc kilka zmian politycznych lub też zmian mających na celu podniesienie efektywności. Zgodnie z Artykułem 300 TWE zwrócono się do Parlamentu o ocenę umowy w ramach procedury zgody, a także o wypowiedzenie się w formie rezolucji w sprawie zaleceń dotyczących realizacji umowy. Obecna umowa stwarza jednakże problem ze względu na fakt, iż nie zawiera ono ustaleń w kwestii finansowania.

1. DOROBEK PRAWNY LOMÉ-KOTONU

Obecna zmiana w całości przejmuje spuściznę konwencji z Lomé i umowy z Kotonu. Konwencja z Lomé została podpisana w 1975 r. przez 46 państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz przez 9 państw członkowskich Unii Europejskiej. Unia Europejska stopniowo rozszerzała się, osiągając 25 członków (wkrótce 27), podczas gdy liczba partnerskich krajów AKP wzrosła z 46 do 78.

Współpraca oparta jest na partnerstwie, które uznaje równość sygnatariuszy i którą potwierdzają wspólne instytucje. Od samego początku celem było opracowanie całościowej i spójnej strategii, z programowaniem, systemem handlowym nie opartym na zasadzie wzajemności -wraz z protokołami dla poszczególnych produktów - oraz mechanizmami stabilizacji dochodu z eksportu produktów podstawowych.

Po upadku muru berlińskiego w 1989 r. i przemianach, które później nastąpiły, w IV konwencji z Lomé pojawiło się odniesienie do praw człowieka.

Umowa z Kotonu wzmacnia i konsoliduje ten proces, określając pięć współzależnych filarów: pogłębiony wymiar polityczny, zwiększone uczestnictwo, bardziej strategiczne podejście do współpracy ukierunkowanej na zmniejszanie ubóstwa, negocjacje i zawarcie porozumienia o partnerstwie gospodarczym (APE), poprawa współpracy finansowej.

Parlament Europejski wydał opinię w sprawie umowy z Kotonu w dniu 17 stycznia 2002 r.

Umowa z Kotonu jest umową modelową, nie tylko dlatego, iż reguluje wszystkie kwestie dotyczące stosunków UE z danymi krajami, lecz również ze względu na fakt, że dotyczy około 750 milionów ludzi na całym świecie.

2. ZMIANY PIERWSZEJ Z DOKONYWANYCH CO PIĘĆ LAT REWIZJI UMOWY Z KOTONU

Dialog polityczny (Art. 6a, 96 oraz załącznik VII)

Zrewidowana umowa przewiduje, zgodnie z art. 8, bardziej systematyczny i oficjalny dialog polityczny. Opierać się on będzie na trzech podstawowych elementach (prawa człowieka, zasady demokracji, państwo prawa). Ustalenie kształtu takiego dialogu jest odtąd konieczne przed przejściem do procedury konsultacji przewidzianej w art. 96. Przepisów tych dopełnia załącznik określający warunki zorganizowanego dialogu. Zgodnie z charakterem prewencyjnym dialogu w rozumieniu art. 8, oficjalny i zorganizowany dialog powinien być systematycznie prowadzony z każdym państwem. Jeżeli na zakończenie tego zorganizowanego dialogu jedna strona uzna, że druga strona nie respektuje jednego z istotnych zobowiązań, może ona odwołać się do procedury konsultacji, ewentualnie również do odpowiednich środków przewidzianych w art. 96. Terminy konsultacji przewidzianych w art. 96 i 97 zostały zresztą przedłużone. Wspólna Rada będzie mogła określić pewną liczbę dodatkowych warunków, przede wszystkim w zakresie etapów procesu konsultacji oraz typologii kryteriów i celów.

Zrewidowana umowa z Kotonu przewiduje udział przedstawicieli grupy AKP oraz APP AKP-UE w dialogu politycznym w świetle art. 8. W praktyce oznaczać to będzie dla grupy AKP trojkę złożoną z ambasadorów AKP oraz przewodniczącego podkomisji AKP do spraw politycznych, społecznych, humanitarnych i kulturalnych; w przypadku APP będą to współprzewodniczący lub ich przedstawiciele.

Wzmocnienie parlamentów (Art. 58-2)

Po raz pierwszy dokonano wyraźnego odniesienia do parlamentów krajowych jako do beneficjentów pomocy. To, co obecnie zapisano, było już możliwe wcześniej, ale z pewnością zachęci rządy krajów AKP do bardziej systematycznego włączania parlamentów w proces negocjowania strategicznych dokumentów krajowych.

Odniesienie do Międzynarodowego Trybunału Karnego (Preambuła, Art. 6)

Odniesienie to stanowi całkowitą nowość w umowie. Państwa uczestniczące w partnerstwie zadeklarowały wsparcie dla MTK. Także w tej kwestii negocjacje okazały się trudne. Kraje AKP w większości wspierają MTK, niektóre z nich były wręcz inicjatorami jego powstania. Jednocześnie są one poddawane presji ze strony Stanów Zjednoczonych, które zagroziły represjami krajom podpisującym Statut Rzymski. Problematyka ta była szeroko dyskutowana w czasie debaty pomiędzy przewodniczącym MTK, Philippem Kirschem, oraz APP AKP-UE w dniu 23 listopada 2004 r. w Hadze. Interwencja Przewodniczącego Kirscha w kluczowym momencie negocjacji z pewnością była decydująca, by uzyskać poparcie przedstawicieli AKP.

Współpraca w zwalczaniu broni masowego rażenia (Art. 11b)

Jest to bez wątpienia jeden z najważniejszych politycznie punktów zmienionej umowy, który stanowił przedmiot burzliwych negocjacji. Umowa zawiera (1) stwierdzenie, iż pomoc finansowa i techniczna na rzecz współpracy w zakresie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia będzie miała charakter dodatkowy i nie będzie finansowana ze środków przeznaczonych na rozwój współpracy AKP-UE, (2) oświadczenie precyzyjne, iż działania zostaną podjęte zgodnie z przyjętym harmonogramem uwzględniającym specyficzne

ograniczenia w poszczególnych państwach oraz (3) przepisy dotyczące przestrzegania działań zmierzających do nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, oparte w szczególności na sprawozdaniach sporządzanych przez właściwe instytucje wielostronne.

Obecnie zwalczanie broni masowego rażenia podniesione zostało do rangi podstawowego elementu partnerstwa, na równi z prawami człowieka, zasadami demokracji i państwem prawa.

Kraje AKP wykazywały powściągliwość w kwestii włączenia tego punktu do zmienionej umowy. Ich zdaniem usprawiedliwia on wybuch wojny w Iraku, pomimo że *a posteriori* nie ujawniono w tym kraju broni masowego rażenia¹. Inny problem, mniej otwarcie zaznaczony przez AKP, wynika ze słabości strukturalnej niektórych krajów AKP oraz niemożności kontrolowania *de facto* całego ich terytorium. Ostatecznie przyjęto sformułowanie satysfakcjonujące dla obu stron, głównie dlatego, iż przewiduje ono dodatkowe środki na pomoc techniczną.

Walka z terroryzmem (Art. 11a)

Walka z terroryzmem wymieniona jest jako wspólny cel.

Pozostałe punkty zmienionej umowy:

- a. odwołanie się do Milenijnych Celów Rozwoju (Preambuła)
- b. odwołanie się do zdecentralizowanych władz lokalnych (Art. 4, 58-2)
- c. zapobieganie najemnictwu (Art. 3a nowy)
- d. promowanie tradycyjnych dziedzin wiedzy (Art. 23, e)
- e. zapobieganie HIV/AIDS, malarii i gruźlicy (Art. 25 nowy)
- f. zachęcanie do wymiany studentów i młodzieży (Art. 27 e)
- g. Rozszerzenie współpracy regionalnej na kraje spoza AKP (Art. 30-2, 58)
- h. technologie informacyjne i komunikacyjne (Art. 43, 4)
- i. kraje najsłabiej rozwinięte, wyspiarskie i enklawy. (Art. 89)

Kwestia uproszczenia procedur zarządzania została uwzględniona w załącznikach i będzie również przedmiotem decyzji Wspólnej Rady.

¹ Wystąpienie E.Coye, Przewodniczącej Komitetu Ambasadorów AKP, przed Komisją do spraw Politycznych APP AKP-UE z dnia 3 lutego 2005 r.

3. OCENA ZMIAN

Ogólnie można poprzeć zmiany, których liczba celowo została ograniczona. Nowa procedura dialogu politycznego, nowa rola przypisana parlamentom, odniesienie do Międzynarodowego Trybunału Karnego, jak również do Milenijnych Celów Rozwoju i współpracy regionalnej stanowią niezaprzeczalne ulepszenie w porównaniu z poprzednim tekstem.

Można postawić pytanie, czy rzeczywiście słuszne było podniesienie kwestii zwalczania broni masowego rażenia do rangi podstawowego elementu umowy. Zapewnienie w właściwego uwzględnienia celów w zakresie praw człowieka, zasad demokracji, państwa prawa i właściwego zarządzania w sprawach publicznych jest niezmiernie istotne, jako że stanowią one główny punkt odniesienia każdej umowy.

Z zadowoleniem przyjmuje się wyraźne odwołanie do Milenijnych Celów Rozwoju. Powinno ono znaleźć odzwierciedlenie również w krajowych dokumentach strategicznych, przy czym priorytetowo należy potraktować kwestie zmniejszania ubóstwa, podstawowej edukacji oraz ochronie zdrowia.

Poruszenie kwestii znaczenia parlamentów stanowi dla Parlamentu Europejskiego jeden z głównych punktów zmienionej umowy. I choć nic nie stało na przeszkodzie wzmocnieniu parlamentów w drodze wykorzystania środków z EFR, w przeszłości zjawisko to miało charakter marginalny. Według Komisji na 77 krajów AKP (przed przystąpieniem Timoru Wschodniego) tylko 7 korzysta obecnie ze wsparcia parlamentarnego z EFR. Rozwój parlamentaryzmu ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia przejrzystości i właściwego zarządzania oraz debaty publicznej w kwestii wyboru i priorytetów polityki rozwoju. Kontrola parlamentarna stała się jeszcze bardziej istotna od momentu, gdy pomoc budżetowa wykorzystywana jest przez ponad 1/3 krajów AKP. Komisja do Spraw Politycznych APP przeanalizowała w swym sprawozdaniu kwestię wzmocnienia parlamentów krajowych w procesie wdrażania umowy z Kotonu, a w rezolucji przyjętej w dniu 24 listopada 2005 r. w Edynburgu przedstawiła konkretne sugestie mające służyć wzmocnieniu roli parlamentów.¹ Zasugerowała w szczególności, iż parlamenty powinny być systematycznie włączane w proces programowania, monitorowania i oceny współpracy oraz, że „dobre praktyki” kontroli parlamentarnej powinny być rozpoznawane i rozpowszechniane.

W odniesieniu do strony AKP, Luis Borges, Minister Spraw Zagranicznych Republiki Zielonego Przylądka oraz urzędujący przewodniczący Rady AKP na posiedzeniu Komisji Rozwoju w dniu 21 czerwca 2005 r. ocenił, że „umowa jest satysfakcjonująca i wyważona”. Wyraził on jednakże życzenie, aby uprościć procedury administracyjne w odniesieniu do dostępu do EFR.

Ostatecznie, jak to będzie widoczne poniżej, brak ustalonej kwoty dla wieloletnich ram finansowych stanowi podstawowe niedociągnięcie umowy.

¹ Dotychczas nieopublikowano w Dzienniku Urzędowym.

4. KWESTIA BRAKU RAM FINANSOWYCH

W przeciwieństwie do poprzednich umów, zmieniona umowa z Kotonu nie zawiera żadnych postanowień dotyczących ram finansowych. Nie osiągnięto porozumienia w tej kwestii, po części ze względu na wciąż otwartą debatę w sprawie wpisania EFR do budżetu oraz perspektywy finansowej. Nowe wieloletnie ramy finansowe obowiązywać zaczną 1 stycznia 2008 r.

Załącznik 1a zrewidowanej umowy z Kotonu przewiduje jedynie, co następuje:

„W następnym okresie Unia Europejska utrzyma pomoc dla krajów AKP przynajmniej na poziomie równym 9 EFR z wyjątkiem salda, do którego, na podstawie obliczeń wspólnotowych, należy dodać efekt inflacji oraz rozszerzenia Unii Europejskiej o 10 nowych państw członkowskich w 2004 r.”

Pomimo deklaracji intencji UE w tej kwestii, do września 2005 r. żadna „konkretna kwota“ nie została ustalona. Na podstawie załącznika 1 a zrewidowanej umowy z Kotonu prezydencja luksemburska oszacowała tę kwotę na 22,682 miliardów euro w cenach bieżących na okres 2008-2013 (6 lat) przyjętych w ramach negocjacji w kwestii perspektywy finansowych w związku z posiedzeniem Rady Europejskiej w dniach 16 i 17 czerwca 2005 r.¹. Ze swej strony Komisja Europejska oszacowała tę kwotę na 24,948 miliardów euro².

W swojej rezolucji z dnia 23 marca 2006 r.³ Parlament uznał, że ostateczna kwota powinna odzwierciedlać poziom środków przyznanych w ramach 9 EFR, zgodnie ze wzorem w załączniku 1 a, a także odzwierciedlać zobowiązanie do podwyższenia udziału pomocy publicznej do poziomu co najmniej 0,39% PKB w 2006 r., 0,56% PKB w 2010 r., by osiągnąć 0,7% PKB w 2015 r.

Ostatecznie Wspólna Rada AKP-UE, której posiedzenie miało miejsce w Port Moresby (Papua-Nowa Gwinea) w dniu 2 czerwca 2006 r., zgodziła się co do kwoty 23.966 milionów euro na okres 6 lat począwszy od 1 stycznia 2008 r. Kwota 21.966 milionów euro w ramach 10 EFR będzie dostępna od momentu wejścia w życie wieloletnich ram finansowych i zostanie rozdysponowana w następujący sposób: 17.766 milionów euro zostanie przeznaczonych na finansowanie krajowych i regionalnych programów orientacyjnych. 2.700 milionów euro zostanie przeznaczonych na finansowanie współpracy w ramach AKP i współpracy międzyregionalnej; 1.500 miliona euro zostanie przeznaczone na finansowanie instrumentów inwestycyjnych. 2.000 euro zostanie rozdysponowanych przez Europejski Bank Inwestycyjny w formie pożyczek z zasobów własnych. Powyższa kwota zostanie przeznaczona wyłącznie dla krajów AKP, co oddała projekt włączenia państw i terytoriów zamorskich. (KTZ).

Na wniosek Parlamentu koszty administracyjne zostały uznane za koszty dodatkowe. Wynoszą one 430 mln euro.

5. WNIOSKI

¹ Rada Unii Europejskiej, 15 czerwca 2005 r., ST 10090/05 CADREFIN 130.

² COM(2003) 590, Dz.U.... oraz COM(2004) 629, Dz.U. ...

³ P6_TA-PROV(2006)0112

Ogólnie sprawozdawca popiera zmiany w umowie, wnosząc kilka uwag i sugestii odnośnie jego stosowania.

30.1.2006

OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

dla Komisji Rozwoju

w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, umowy zmieniającej Umowę o Partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (COM(2005)0185 – C6-0000/2005 - 2005/0071(AVC))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Johan Van Hecke

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o zatwierdzenie zawarcia niniejszej umowy i jednocześnie:

1. z zadowoleniem przyjmuje wiele pozytywnych zmian odzwierciedlających nowy potencjał i ambicje Afryki, takie jak ustanowienie Nowego Partnerstwa dla Rozwoju Afryki (NEPAD), Unii Afrykańskiej oraz zwiększenie afrykańskich działań pokojowych i zabiegów mediacyjnych;
2. podkreśla, że zrewidowana umowa oznacza postęp w stosunkach między państwami AKP, Wspólnotą Europejską i Państwami Członkowskimi UE, utrzymując jednocześnie dorobek Kotonu;
3. wzywa do większego skupienia na efektywnych mechanizmach regionalnych mających na celu wprowadzenie standardów i norm prawnych;
4. z zadowoleniem przyjmuje ściślejsze przepisy dotyczące dialogu politycznego w zmienionej umowie z Kotonu i wzywa do strategicznego wykorzystania nowych przepisów w celu szybszego i skuteczniejszego reagowania w sytuacjach kryzysowych;
5. zauważa, iż należy rozwinąć ustrukturyzowany i skuteczny dialog polityczny z państwami i regionami, gdzie nie ma widocznej albo zagrażającej sytuacji kryzysowej;
6. wzywa do zintegrowania działań UE na rzecz zapobiegania konfliktom, zarządzania kryzysowego, rozwiązywania konfliktów, pojednania, odbudowy oraz o poświęcenie szczególnej uwagi państwom, które wyszły z niedawnych konfliktów oraz wzywa Komisję do aktywnego kontrolowania zgodności zainteresowanych stron z międzynarodowymi porozumieniami pokojowymi;

7. podkreśla wagę misji obserwacyjnych wyborów organizowanych przez UE w zapobieganiu konfliktom i propagowaniu demokracji oraz wzywa do wzięcia pod uwagę w opracowywaniu polityki UE względem państw AKP wniosków zawartych w sporządzonych z owych misji sprawozdaniach;
8. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie klauzuli w sprawie współpracy zwalczaniu rozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz wzywa do jak najbliższej współpracy między UE, państwami AKP o ONZ w dziedzinie walki z terroryzmem oraz zapobiegania rozprzestrzenianiu broni lekkiej oraz broni masowego rażenia, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych i prawem międzynarodowym;
9. z zadowoleniem przyjmuje determinację stron umowy, by podjąć kroki w kierunku ratyfikacji i wdrożenia Statutu Rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz związanych z nim instrumentów jako głównego elementu w ramach wysiłków zmierzających do postawienia przed prawem tych, którzy popełniają zbrodnie przeciwko ludzkości oraz podkreśla znaczenie trybunałów ad hoc powołanych przez ONZ walce z bezkarnością.

PROCEDURA

Tytuł	Projekt decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, umowy zmieniającej Umowę o Partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r.
Numer procedury	2005/0071(AVC)
Komisja przedmiotowo właściwa	DEVE
Komisja wyznaczona do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	AFET
Ścisła współpraca	
Sprawozdawca komisji opiniodawczej Data powołania	Johan Van Hecke, 14.6.2005
Rozpatrzenie w komisji	24.10.2005 25.1.2006
Data zatwierdzenia wskazówek	26.1.2006
Wynik głosowania końcowego	+ : 42 - : 0 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Elmar Brok, Simon Coveney, Giorgos Dimitrakopoulos, Camiel Eurlings, Maciej Marian Giertych, Ana Maria Gomes, Alfred Gomolka, Anna Ibrisagic, Toomas Hendrik Ilves, Georgios Karatzaferis, Ioannis Kasoulides, Bogdan Klich, Vytautas Landsbergis, Cecilia Malmström, Emilio Menéndez del Valle, Francisco José Millán Mon, Philippe Morillon, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols i Germà, Cem Özdemir, Mirosław Mariusz Piotrowski, Bernd Posselt, Michel Rocard, Raúl Romeva i Rueda, Libor Rouček, Jacek Emil Saryusz-Wolski, György Schöpflin, Hannes Swoboda, István Szent-Iványi, Konrad Szymański, Charles Tannock, Jan Marinus Wiersma, Karl von Wogau, Luis Yañez-Barnuevo García, Josef Zieleniec
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Marie Anne Isler Béguin, Erik Meijer, Janusz Onyszkiewicz, Aloyzas Sakalas, Inger Segelström
Zastępcy (art. 178 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Lena Ek, Jules Maaten

PROCEDURA

Tytuł	Wniosek dotyczący decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, umowy zmieniającej Umowę o Partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r.
Odsyłacze	6987/2006 – C6-0124/2006 – 2005/0071(AVC)
Data wniosku o wyrażenie zgody PE	10.4.2006
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia na posiedzeniu	DEVE 26.4.2006
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	AFET INTA 26.4.2006 26.4.2006
Opinia niewydana Data wydania decyzji	INTA 30.8.2005
Ścisłjsza współpraca Data ogłoszenia na posiedzeniu	
Sprawozdawca(y) Data powołania	José Ribeiro e Castro 24.5.2005
Rozpatrzenie w komisji	2.10.2006
Data przyjęcia	19.12.2006
Wynik głosowania końcowego	+: 27 -: 0 0: 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Alessandro Battilocchio, Margrietus van den Berg, Danutė Budreikaitė, Marie-Arlette Carlotti, Thierry Cornillet, Fernando Fernández Martín, Michael Gahler, Filip Kaczmarek, Glenys Kinnock, Maria Martens, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Horst Posdorf, Toomas Savi, Pierre Schapira, Frithjof Schmidt, Jürgen Schröder, Anna Záborská, Mauro Zani
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	John Bowis, Milan Gaľa, Fiona Hall, Alain Hutchinson, Linda McAvan, Manolis Mavrommatis, Anne Van Lancker, Zbigniew Zaleski, Gabriele Zimmer
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	María Sornosa Martínez
Data złożenia	20.12.2006
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)	...